

Ramazan I Şerif

— basak-kaya · 22 Şubat 2026

Beyazın Altındaki Çamur
Kar ne kadar çok insana benziyor değil mi,
üstü bembeyaz, altı çamur,
bir ayazın içinde suskun bir tövbe gibi yağar şehrin omuzlarına.
Sokak lambaları altında parlayan her tanesi
bir günahın üstüne örtülmüş merhamet çarşafı sanki.
İnsan da öyle,
diliyle ak, kalbiyle bulanık,
yürürken iz bırakır kirli toprağa.
Ama bir ay gelir ki
göğün kapıları aralanır
ve yeryüzüne başka bir beyaz iner.
Ramazan gelir,
zamanın nabzı yavaşlar,
minareler sabrı ince bir dantel gibi dokur göğşe.
Oruç, içimizde saklı bataklığı kurutan
görünmez bir güneş olur.
Açlık,
midede değil, nefiste yankılanan bir dua sesidir.
Her susuşta
dilimizin kıyısındaki çamur dökülür,
her sabırda
kalbimizin altındaki kar erir de su olur,
arınmaya doğru akar.
İnsan kar gibidir demiştim,
ama oruç, o karın altındaki toprağı temizleyen ilkbahar.
Bir lokmadan vazgeçerken
bin kirden soyunur ruh.
Bir yudumu ertelemek
ebedî bir ırmağa adım atmaktır.
Ve iftar vakti,
güneş kanatlarını şehrin üzerine kapatırken
sofralara düşen hurma taneleri
merhametin çekirdeği gibi çatlar.
Gözlerimizdeki buğu

geçmişin kirini silen bir yağmur olur.
Ey kalpleri çeviren Kudret.
Biz karın üstündeki beyazlığı değil
altındaki çamuru da unutturan affı isteriz.
Bir ay değil
ömür boyu sürsün bu unutmuşluk.
Bize öyle bir oruç ver ki
nefsimizin bataklığı kurusun,
bize öyle bir Ramazan ver ki
her günümüz beyaz bir kar tanesi gibi
lekesiz düşsün ebediyete.
Sen bu unutmuşluğu sonsuza kadar sürdür Yarabbim,
çünkü biz en çok
affedildiğimizde temiziz.